

Polska

Nowa filharmonia w Paryżu

2015-06-10 16:23:53

W Parc de la Villette na północnym skraju Paryża prezydent Francji Francois Hollande otworzył w 2015 roku nową filharmonię. W koncercie inauguracyjnym Orchestre de Paris pod batutą Paavo Jarviego zagrała "Requiem" Gabriela Faure w hołdzie ofiarom zamachu w "Charlie Hebdo".

Zaprojektowana przez słynnego francuskiego architekta Jeana Nouvela, laureata Nagrody Pritzкера, budowla leży w obrębie wewnętrznej obwodnicy Paryża - Peripherique - w Parc de la Villette, gdzie znajduje się już kompleks Cite de la Musique, a niedaleko położone jest konserwatorium. Fasadę zdobi 340 000 metalowych ptaków, które wydają się lecieć na północny wschód, w kierunku Saint-Denis.

Budowa filharmonii - największej we Francji przestrzeni poświęconej muzyce - z olbrzymią salą koncertową na 2400 miejsc, licznymi salami prób, pomieszczeniami technicznymi i administracyjnymi, a także do celów edukacyjnych oraz przestrzeniami wystawienniczymi, trwała osiem lat i kosztowała 386 mln euro. Budżet ten trzykrotnie przekroczył początkowy z powodu inflacji i złożoności całego przedsięwzięcia. Audytorium paryskiej Filharmonii może śmiało - według AFP - rywalizować z wielkimi salami koncertowymi Berlina, Nowego Jorku czy Tokio.

Akustykę zaprojektowali dwaj mistrzowie w tej dziedzinie - Harold Marshall z Nowej Zelandii i Yasuhisa Toyota z Japonii.

Sala koncertowa ma liczne balkony, których miękkie krzywizny oraz amfiteatralne audytorium okalają scenę z podium dla dyrygenta, tak że odległość od najdalszego miejsca do muzyków wynosi 32 metry. Ma to zapewnić lepszy widok i akustykę słuchaczom. Dla porównania dystans ten w słynnej Sali Pleyela w pobliżu Pól Elizejskich wynosi 47 metrów.

W nowej Filharmonii mają siedzibę dwie orkiestry - Orchestre de Paris i Ensemble Intercontemporain - a regularnie występować będzie znany zespół muzyki barokowej Les Arts Florissants.

Lokalizacja Filharmonii ma według "New York Timesa" symbolizować koniec "wiecznego ostracyzmu" biednych defaworyzowanych dzielnic. Wybudowano ją w północnej XIX dzielnicy Paryża, która dotąd zamieszkała w większości przez ludność pracującą, gwałtownie zmienia się w modny rejon. Dzielnica ta sąsiaduje po drugiej stronie Peripherique z Pantin - najgęściej zamieszkanym rejonem Paryża.

Peripherique (Bulwar Peryferyjny) symbolizuje podział na bogate centrum Paryża i rejony zamieszkałe przez klasy pracujące i biedotę. Samo Pantin, liczące 50 tys. mieszkańców, przyjmowało jedna za drugą kolejne fale imigrantów. To właśnie tam po masakrze w redakcji "Charlie Hebdo" na początku 2015 roku ścigali reporterzy, żeby zobaczyć, jak wygląda muzułmańska reakcja na wydarzenia.

Dla starzejących się melomanów - przeciętny wiek miłośników koncertów muzyki poważnej to około 60 lat - wyzwaniem może okazać się dotarcie do nowej Filharmonii. Krytycy narzekają na dojazd tam transportem miejskim i zwracają uwagę, że dojechanie tam taksówką jest dość kosztowne. Zwolennicy odpierają te argumenty, twierdząc, że ze stacji Gare du Nord do Filharmonii idzie się 11 minut.

Paavo Jarvi, muzyczny dyrektor Orchestre de Paris, zauważa, że zespół ma zaplecze w słuchaczach z centrum Paryża. "Czasami trudno jest przekonać ludzi do dalszych dojazdów, ponieważ jest to po prostu niewygodne" - mówi. Jednak z drugiej strony chwali nową salą koncertową.

William Christie, amerykańsko-francuski klawesynista, założyciel i dyrygent Les Arts Florissants, ma podobne obiekcje, lecz uważa, że przenosiny do Parc de la Villette opłacają się w "tym paskudnym świecie, w którym żyjemy, zwłaszcza obecnie, gdzie tak wiele kwestii społecznych i gospodarczych wywołuje spory".

Melomani, którym nie udało się dostać biletów na inauguracyjny koncert, mogą za darmo zwiedzić nową filharmonię podczas najbliższego weekendu.

Jean Nouvel to laureat wielu prestiżowych nagród, w tym prestiżowej Nagrody Agi Khana dla Architektury za

budynek Instytutu Świata Arabskiego w Paryżu (1987), w którym połączył zachodni modernizm z dekoracyjną tradycją Bliskiego Wschodu. Słynie z niekonwencjonalnych rozwiązań i śmiałego łączenia tradycji z nowoczesnością.

Jak uzasadniono przyznanie mu Nagrody Pritzкера w 2008 roku, jego karierę zdefiniować można jako "odważny pościg za nowymi ideami oraz rozciąganie granic akceptowalnych norm". Sam architekt uważa, że swoją twórczością odzwierciedla ducha epoki.

Jest autorem takich budowli jak Muzeum Reklamy w Paryżu (1998), wieżowiec Dentsu w Tokio (1998) i przypominający pocisk ze szkła biurowiec Torre Agbar w Barcelonie, który stał się nową wizytówką miasta (2003), muzeum kultur nieeuropejskich przy bulwarze Branly (Musee du Quai Branly, 2006), sala koncertowa DR Koncerthuset w Kopenhadze (2009) czy Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Baku (2010). Do najznamienitszych jego realizacji należą także: centrum kulturalno-kongresowe w Lucernie, Fundacja Cartiera, rozbudowa opery w Lyonie, Galeries Lafayette w Berlinie, wieżowiec Mediapark w Kolonii i centrum Andel w Pradze.

Monika Klimowska (PAP)

INNOWACYJNA GOSPODARKA
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

**MINISTERSTWO
ROZWOJU**

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO

Projekt jest współfinansowany przez Unię Europejską ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego